

Marno János

NÁRCISZ AZ ÉLETBEN

alulmarad. Úgy alszik el, jeges
deszkadarab, amelyen húst vertek ki
rég, egy vasárnap reggel, s akkor ő,
híven a szokáshoz, borért szaladt.
Még a mise előtt. Majd pár évvel
később utána, mikor Nácisz még
mindig nem tudja, hisz-e, vagy tényleg,
igazán hihető-e, amit tud. Vagy
csupán hallja, hogy anyja klopfolja a húst
(mely felsál is lehet, nemcsak karaj).
És most újra ott látja magát, térden,
mint Úrfelmutatás alatt, a padban,
rekeszét markolva, szomjan és étlen,
s baljós csengettyűhanggal a fülében.
Aztán békével széjjel, anyja mellett,
mintha elméje varratát szállná meg,
készen, hogy feltépik, itt-ott, a varjak.
És szaladhat borért, ha harangoznak.
Apró a zsebében, mely azóta lyukas,
mint zoknija orra, hogy azt is fújhatja,
ahogy emlékezetét eszi a rozsda.
(Lapulhat nála még egy papír huszas.)
Felfelé tart, az utca páratlan felén,
az üres palackot egy táskába rejtve,
fejét leszegve, szemét a földre, mintha
hírt hozni sietne szomszéd idegenbe.
Az inge fehér, nadrágja azúros-kék,
és rövid. Amott várják a Nagy Lajosék.
Lángoló salátafejek a tágra nyílt
kertben, s az ágyások közt az asszony, amint
egyelve őket egy konyhakéssel, kiint
feléje, hogy kerüljön be, bent a házban

az ember. Nárcisz az életben nem inná meg, amit ott a tömlőből kap; formátlan fekete hólyag, esetleg sötétbarna, csupasz szemében maga az idegen test. És ha becsukja, ugyanazt látja. És ezt teszi folyvást, amíg az ember szuszogva tölti az üveget, szemhéja minthacsak szárnya volna, hol bezárva tartja, hol csapdos vele, testet test után öltve benne az öntő jelenet. Mint aki, vesztére, újra meg újra behatol magába, míg végre ott is reked. A huszast az asszony veszi el tőle, amiből visszajár nyolc forint, és ajándékba fogja még Nárcisz ezt a friss salátafejet, örülni fog az anyja neki. Nem baj, ha látja a fél utca. És Nárcisz elindul hazafelé, húzza a táská. Életben most múlna dél.

(Vigilia, 2004/12.)

MARNO JÁNOS 1949-BEN SZÜLETETT BUDAPESTEN. VERSET, PRÓZÁT ÉS DRÁMÁT EGYARÁNT ÍR, MŰFORDÍTÁSSAL IS FOGLALKOZIK. JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.